

O neposlušných kůzlátkách

- Vypravěč:** Byla jedna koza a ta měla tři kozlátka. Jednou ráno jim řekla.
- Koza:** „Kozlátka, já dnes půjdu do města na trh; kdyby někdo tloukl na branku, žádnému neotvírejte! Mohl by na vás přijít vlk a sežral by vás.“
- Kozlátka slíbila:** „Však my žádnému neotevřeme!“
- Vypravěč:** Za chvíli někdo bouchá na branku: buch, buch, buch a povídá hrubým hlasem.
- Vlk:** „Kozlátka, otevřete, maminka jde domů!“
- Kozlátka:** „Kdepak, to není naše maminka. Naše maminka má tenčí hlásek jako panímámin vlásek. Neotevřeme!“
- Vypravěč:** Milý vlk se hned sebral a šel ke kováři a řekl.
- Vlk:** „Kováři, upiluj mi kousek jazyka!“
- Vypravěč:** Kovář mu položil hlavu na špalek, vytáhl mu jazyk a jak piluje, tak piluje. Když mu ho kousek upiloval, vlk šel zase k té brance, zabouchá a povídá už tenčím hlasem.
- Vlk:** „Kozlátka, otevřete, maminka jde domů!“
- Kozlátka:** „Ba ne, to ještě není naše maminka. Naše maminka má tenčí hlásek jako panímámin vlásek.“
- Vypravěč:** Teď už se vlk dopálil, šel zase k tomu kovářovi a poručil mu.
- Vlk:** „Upiluj mi ještě větší kus jazyka!“
- Vypravěč:** Milý kovář vezme kleště, vytáhne mu jazyk a jak piluje, tak piluje, až ho měl jenom kousek. Potom šel vlk ke kozlátkům, zabouchá na dvířka a volá už tenkým hláskem.
- Vlk:** „Kozlátka, otevřete, maminka jde domů!“
- Kozlátka:** „No, tohle už by mohl být hlásek naší maminky,“ říkala si kozlátka „Ale ukaž nám ještě tlapku!“
- Vypravěč:** Vlk vstrčil do okýnka tlapu. Když ji kozlátka uviděla, dala se do smíchu a řekla.
- Kozlátka:** „Ichichi! To by tak bylo! Naše maminka má jinačí tlapky, bílé, na nich žádné dráčky! To bude jistě vlk.“ A nepustila ho.
- Vypravěč:** Teď už se vlk zlostí necítil: půl jazyka pryč a kůzle žádné! Běžel tedy k

pekaři a povídá.

Vlk: „Šlápl jsem na trn, noha mě bolí. Obal mi ji těstem a posyp moukou, bude mě to chladit.“

Vypravěč: Pekař mu tlapu obalil těstem, pomoučnil a vlk skákal po třech zase k té kozí chaloupce. Zabouchá, zavolá tenkým hláskem.

Vlk: „Kozlátka, otevřete, maminka jde domů!“ a hned ukazuje bílou tlapu.

Kozlátka: „Tohle je hlásek naší maminky a tlapka naší maminky!“

Kozlátka: „Teď otevřeme!“

Vypravěč: Honem otevřela, vlk byl skokem ve světničce a všechna kozlátka snědl. Dávno už nebyl tak sytý! Sotva se hýbal. Ale přece vyšel ven, dokolébál se k houštině, tam lehl a usnul. Netrvalo dlouho, koza se vrátila z trhu domů a vidí – dveře dokořán, světnička prázdná.

Koza: „Kozlátka, mé děti, proč jste neposlechly! To vás jistě vlk sežral!“ naříkala.

Vypravěč: Koza, ale sebrala se a šla je hledat. U té houštiny slyšela, jak někdo chrápe. Rozhrne větve, a on tam vlk – tvrdě spí, břicho má jako buben.

Koza: „Aha, tam budou!“ řekla si koza.

Vypravěč: Doběhla pro nůžky a pro jehlu, opatrně rozpárala vlkovi břicho, a kozlátka vylezla živá a zdravá. To bylo radosti! Ale koza je poslala domů, bála se, aby se vlk neprobudil. Potom mu nastrkala do břicha kamení, pevně zašila a čekala opodál, co bude. Vlk se brzy probudil, zívá a povídá.

Vlk: „To je mi těžko! Kůzlata, a tlačí jako kamení. Půjdu to zapít.“

Vypravěč: Vstal a loudal se k potoku. Jak sehnul hlavu k vodě, kamení se v něm sesypalo dopředu, vlk spadl do potoka a bylo po něm. Stará koza se vrátila k dětem, nejdřív hubovala, že byly neposlušné, ale když uslyšela, jak to všechno bylo, rozdělila jim potom všelijaké dobroty z uzlíku, co přinesla, rohlíky, cukroví, jablíčka, ony jedly, jedly, a nám také daly. Jenže tam byla papírová zem a my jsme se propadli až sem.

KONEC